BANANA YOSHIMOTO

Kitchen

KITCHEN

Yoshimoto Banana

Chương 1

Chương 1 -

Tôi nghĩ rằng nơi tôi yêu thích nhất trên thế gian này là bếp.

T

Chỉ cần nó là bếp, chỉ cần nó là nơi nấu ăn, thì dù ở nơi đâu, như thế nào, tôi cũng cảm thấy không còn buồn bã. Nếu nó được sử dụng thường xuyên, đúng nghĩa của một cái bếp thì càng tốt. Những chiếc giẻ lau khô ráo, tinh tươm và những tấm đá ốp tường trắng lóng lánh.

Tôi yêu cả những cái bếp vô cùng bẩn thỉu.

Tuyệt vời nhất là khi cái nền bếp cáu bẩn, vung vãi đầy những mẩu vụn rau, khiến cho đế dép phải đen kịt ấy lại thật rộng, mà rộng một cách khác thường. Cái tủ lạnh khổng lồ xếp đủ lượng thực phẩm cho tôi dễ dàng vượt qua cả một mùa đông đang đứng đó sừng sững, và tôi tựa mình vào cánh cửa màu nhũ bạc của nó. Tôi bất giác rời mắt khỏi bệ đặt bếp ga tung tóe dầu ăn cùng chiếc dao phay han gỉ, và nhìn lên, đã thấy một vì sao cô đơn đang lấp lánh bên ngoài cửa sổ.

Còn lại tôi và bếp. Dẫu sao như thế vẫn còn hơn nghĩ rằng chỉ còn lại một mình.

Vào những lúc thực sự mệt mỏi, tôi thường đắm chìm vào một ý nghĩ, rằng nếu một ngày nào đó phải chết, tôi muốn trút hơi thở cuối cùng ở trong bếp. Tôi sẽ không hề run rẩy mà sẽ nhìn thật kĩ mọi thứ, dù cho đó là vào thời khắc lạnh lẽo chỉ có một mình tôi, hay ở nơi ấm áp và có người nào khác nữa. Thật tốt biết mấy nếu điều đó xảy ra ở trong bếp.

Trước khi được gia đình Tanabe đem về nhà, ngày nào tôi cũng ngủ trong bếp.

Chẳng hiểu sao, nằm chỗ nào cũng cảm thấy khó ngủ, nên tôi cứ thế nhích dần ra khỏi phòng để tới chỗ dễ ngủ hơn, và rồi vào một buổi sớm, tôi chợt nhận ra rằng bên cạnh chiếc tủ lạnh là nơi tôi có thể ngủ ngon lành nhất.

Tôi tên là Sakurai Mikage, cha mẹ tôi đều chết lúc còn trẻ. Kể từ đó, ông bà đã nuôi nấng tôi. Ông tôi mất khi tôi bắt đầu lên học cấp hai. Và thế là hai bà cháu tôi cùng sống với nhau cho tới tận bây giờ.

Mấy ngày trước, bà tôi mất. Tôi bàng hoàng.

Mỗi lần bất chợt nghĩ ra, rằng gia đình tôi, một thứ đã tồn tại thật trên cõi đời này, cứ mất dần đi từng người, từng người theo năm tháng, và rốt cuộc chỉ còn lại mình tôi nơi đây, tôi bỗng thấy mọi thứ trước mắt đều giống như một lời nói dối. Trong căn phòng nơi tôi sinh ra và lớn lên, tôi sững sờ vì thời gian qua đi đã để lại những vết chân hằn sâu đến thế và chẳng còn ai khác nữa ngoài tôi.

Giống như một câu chuyện khoa học giả tưởng. Hay bóng đen của vũ trụ.

Tôi không nghĩ ngợi được gì trong suốt ba ngày sau khi đám tang kết thúc.

Tôi khẽ kéo lê cơn buồn ngủ dịu nhẹ, thường kèm theo nỗi đau buồn đã bão hòa khi mà nước mắt không còn chảy ra được nhiều nữa, và trải tấm đệm bông lên trên sàn bếp tĩnh lặng sáng trưng. Tôi cuộn mình trong chiếc chăn lông giống như cậu bé Linus (1) và ngủ. Tiếng tủ lạnh chạy ro ro giữ cho tôi khỏi trượt theo những ý nghĩ cô độc. Ở đó, một đêm dài êm ả trôi qua và sớm mai đã tới.

Thực tình, chỉ là vì tôi muốn được ngủ dưới những vì sao.

Và thức dậy trong ánh nắng của một ngày mới.

Ngoài điều đó ra, mọi thứ khác đều trôi qua bằng lặng.

Nhưng! Tôi không thể sống như thế được nữa. Hiện thực quá sức chịu đựng.

Dẫu bà tôi có để lại cho tôi bao nhiêu tiền đi chăng nữa, thì căn phòng ấy vẫn quá rộng và quá đắt đối với tôi, nếu tôi chỉ có một mình. Tôi phải đi tìm một căn hộ khác.

Đành phải vậy, tôi mua tờ Thông tin căn hộ cho thuê về và giở ra xem thử, nhưng những căn hộ chẳng khác gì nhau đứng xếp hàng la liệt trên đó làm tôi thấy chóng mặt. Chuyển nhà, sẽ mất thời giờ. Và công sức.

Mà lòng tôi thì lại đang buồn bã, và nữa, tối ngày ngủ trong bếp khiến các khớp xương khắp mình mẩy tôi đau nhức, làm sao có thể nghĩ đến chuyện làm cho cái đầu bất cần này tỉnh táo lại để đi xem nhà bây giờ! Rồi chuyển đồ nữa chứ! Rồi mắc điện thoại nữa chứ!

Chỉ cần nghĩ tới những phiền toái có thể nêu ra cả đống như thế là tôi đã thấy tuyệt vọng và lại lăn ra ngủ. Tôi vẫn còn nhớ rõ buổi chiều ấy, khi mà điều kỳ diệu, như một bà tiên, bất chợt viếng thăm.

Píng poong! Bỗng nhiên chuông cửa vang lên.

Một buổi chiều mùa xuân giăng làn mây mỏng. Tôi đã ngán đến tận cổ việc phải liếc qua tờ Thông tin căn hộ cho thuê, mà đằng nào thì tôi cũng phải chuyển nhà cơ mà, thế là tôi cắm cúi lấy dây bó đống tạp chí lại. Tôi chạy vội ra, một nửa người vẫn đang mặc đồ ngủ, chẳng nghĩ ngợi gì, tôi mở chốt cửa. Đứng đó là Tanabe Yuichi (thật may không phải là một tên cướp).

- Cảm ơn cậu về việc hôm trước. - Tôi lên tiếng.

Đó là một cậu thanh niên tốt bụng, kém tôi một tuổi. Cậu ta đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong đám tang của bà. Hỏi ra mới biết cậu ta học cùng trường đại học với tôi. Nhưng lúc này tôi đang nghỉ ở trường.

- Không có gì. - Cậu ta đáp. - Cậu đã quyết định sẽ ở đâu chưa?

- Chưa quyết định gì cả. - Tôi cười.

- Mình cũng đoán vậy.

- Cậu vào nhà uống một tách trà đã chứ?

- Thôi. Bây giờ mình rất vội vì đang phải đi có chút việc. - Cậu ta cười. - Mình chỉ định tạt qua nhắn cậu cái này thôi. Mình đã bàn với mẹ rồi, cậu đến nhà mình ở ít lâu đi.

- Sao cơ? - Tôi giật mình hỏi lại.

- Trước mắt, khoảng bảy giờ tối nay cậu tới nhé. Đây, bản đồ đây.

- Ờ. - Tôi lơ đễnh nhận lấy mẩu giấy chỉ đường.

- Thế thôi, chào nhé. Cả mình và mẹ đều rất mong Mikage đến đấy. - Yuichi cười.

Nụ cười rạng rỡ quá khiến cho đôi đồng tử của cái người đang đứng đó, nơi thềm cửa quen thuộc, nhìn như gần lại rất nhiều làm tôi không sao rời mắt được. Cũng có thể vì đột nhiên cậu ta gọi đến tên tôi.

-... Chắc chắn mình sẽ đến.

Nếu nói một cách nhảm nhí thì rất có thể ma quỷ đã xúi giục tôi. Nhưng tôi tin cậu ta vì cái thái độ điềm nhiên ấy. Những khi bị ma quỷ dẫn lối, bao giờ tôi cũng chỉ còn nhìn thấy một con đường chạy thẳng trước mặt trong bóng tối. Và lần này cũng thế, con đường đó lại hiện ra, sáng lóa và đầy chắc chắn, nên tôi mới trả lời như vậy.

Cậu ta nói: Gặp lại sau nhé, rồi cười và đi mất.

Tôi hầu như không biết cậu ta cho tới đám tang của bà. Ngày làm lễ, lúc Yuichi tới, quả thực tôi đã tưởng cậu ta là người yêu của bà. Vừa thắp hương, cậu ta vừa nhắm nghiền đôi mắt đã đỏ lên vì khóc và run rẩy bàn tay, rồi khi nhìn thấy di ảnh của bà, cậu ta lại giàn giụa nước mắt.

Trước cảnh tượng đó, bất giác tôi thấy tình yêu của mình dành cho bà chắc hẳn còn xa mới bằng được con người ấy. Cậu ta nom đau buồn đến thế.

Và rồi, vừa áp chiếc khăn mùi-soa vào mặt, cậu ta vừa đề nghị:

- Để mình giúp cậu việc gì đó nhé.

Vì thế mà sau đấy tôi đã nhờ cậu ta giúp biết bao nhiêu việc.

Tanabe Yuichi.

Có lẽ vì đang rối bời nên phải mất khá nhiều thời gian tôi mới nhớ ra đã nghe bà nhắc tới cái tên đó vào khi nào.

Cậu ta làm thêm ở một cửa hàng hoa mà bà thường hay đến. Tôi còn nhớ, rất nhiều lần bà đã kể với tôi thế này: Bà biết một cậu bé rất ngoan, cậu ấy tên là Tanabe cháu ạ, hôm nay bà vừa gặp cậu ấy đấy... Bà tôi rất thích hoa, nên trong bếp không lúc nào thiếu hoa. Thích như thế nên mỗi tuần bà lại tới cửa hàng hoa hai lần. À, tôi vẫn nhớ có lần cậu ta còn ôm cả một chậu cây cảnh to tướng đi theo bà về nhà.

Đó là một chàng trai có khuôn mặt đẹp, đôi chân và cánh tay khá dài. Tôi không biết chút gì về gốc gác của cậu ta, chỉ mang máng có lần đã bắt gặp cậu ta đang làm việc vô cùng say sưa ở cửa hàng. Ngay cả sau khi đã biết thêm đôi chút về Yuichi, cái vẻ điềm nhiên khó hiểu đó của cậu ta vẫn chẳng hề thay đổi. Dầu cho cử chỉ và giọng nói rất dịu dàng, nhưng sao ở cậu ta vẫn toát ra cái cảm giác như đang phải sống một mình. Tóm lại, tôi chỉ biết cậu ta đến thế thôi, một người dưng nước lã.

Tối đến, trời đổ mưa. Tôi cầm theo tấm bản đồ bước đi trong bóng tối đầy sương khói và cơn mưa lất phất ấm áp của mùa xuân đang bao trùm đường phố.

Tòa chung cư của gia đình Tanabe nằm bên kia công viên trung tâm. Xuyên qua công viên, tôi như bị thứ mùi của cây cối ban đêm làm

cho nghẹt thở. Tôi lép nhép bước đi trên lối đi nhỏ loang loáng ướt đang ánh lên những sắc cầu vồng.

Nói cho đúng, tôi đến nhà Tanabe chỉ vì họ đã mời tôi mà thôi. Chứ lúc này đây tôi chẳng suy nghĩ gì hơn.

Ngước mắt lên tòa chung cư cao sừng sững, tôi thầm nghĩ, căn hộ nhà cậu ta tận trên tầng mười cao tít, hẳn là khung cảnh ban đêm nhìn từ trên đó sẽ rất đẹp.

Ra khỏi thang máy, trong lúc vẫn còn đang ngượng ngùng vì tiếng bước chân mình vang động khắp hành lang, tôi đưa tay bấm chuông. Ngay lập tức, Yuichi ra mở cửa.

- Xin mời vào!

Tôi nói: Xin phép, rồi bước vào. Một căn phòng thật lạ lùng.

Thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là chiếc ghế sofa khổng lồ đặt chình ình trong gian phòng khách ăn thông với bếp. Nó nằm xây lưng lại chạn bát đĩa trong gian bếp rất rộng không có lấy một cái bàn hay một tấm thảm nào. Đó là một chiếc ghế sofa thựa sự tuyệt vời được căng một lớp vải màu be, nó tuyệt tới mức có thể đem ra trưng bày trong các chương trình quảng cáo, cả nhà ngồi trên đó xem tivi, bên cạnh là một chú chó to lớn, đến độ ở Nhật Bản người ta không thể nuôi nổi (2).

Phía trước ô cửa sổ lớn nhìn ra ngoài ban công là đám cây cối được trồng trong những chiếc bầu và chậu nhiều như một khu rừng rậm, còn trong nhà, nếu nhìn kĩ sẽ thấy toàn là hoa. Hoa theo mùa được cắm trong vô số những chiếc bình đặt ở khắp mọi nơi.

- Mẹ mình bảo sẽ gác công việc ở cửa hàng để tranh thủ về một tẹo. Hay cậu xem qua nhà mình chút đi. Để mình giới thiệu nhé? Cậu thích nhận xét thông qua tiêu chí gì nhỉ?

Yuichi vừa pha trà vừa bắt chuyện với tôi.

- Nhận xét cái gì cơ?

Tôi ngồi xuống chiếc sofa mềm mại đó và hỏi lại.

- Về ngôi nhà và sở thích của chủ nhân ngôi nhà ấy. Ví dụ, có những người nói họ chỉ cần xem qua toa-lét là sẽ biết tất cả chẳng hạn.

Cậu ta là kiểu người cả khi nói và khi cười đều rất điềm nhiên.

- Bếp. - Tôi trả lời.

- Thế thì đây. Cậu cứ xem mọi thứ cậu muốn. - Cậu ta nói.

Tôi đi vòng ra sau lưng trong lúc cậu ta pha trà và xem xét gian bếp một cách kĩ lưỡng.

Tấm thảm chùi chân trải trên mặt sàn lát gỗ. Chất lượng tuyệt vời của đôi dép trong nhà mà Yuichi đang đi. Những đồ dùng tối cần thiết trong bếp được sử dụng thường xuyên, treo chỉnh tề trên móc. Chảo rán chống dính, và con dao gọt vỏ của Đức mà ở nhà tôi cũng có. Người bà lười biếng của tôi thường rất sung sướng mỗi khi có thể gọt được vỏ một cách an nhàn.

Đống bát đĩa lặng lẽ đợi đến lượt mình trong ánh sáng của ngọn đèn huỳnh quang bé nhỏ và những chiếc ly thủy tinh loa lóa. Xem qua thì thấy mỗi chiếc một kiểu, nhưng thật lạ là toàn đồ tốt. Và hơn nữa, tuyệt vô cùng là còn có cả những thứ để làm các món đặc biệt, như là bát tô, đĩa nướng, đĩa đại, cốc vại có nắp. Tôi mở cả chiếc tủ lạnh nhỏ ra xem, vì Yuichi đã cho phép, mọi thứ đều gọn ghẽ và không có gì để quá lâu.

Tôi vừa gật gù vừa ngó nghiêng khắp một lượt. Căn bếp thật tuyệt vời. Tôi đã yêu nó, yêu vô cùng, ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Khi tôi quay lại chiếc ghế sofa thì tách trà nóng đã pha xong.

Ngồi đối diện một người mới vài lần gặp mặt, trong một ngôi nhà gần như xa lạ, tôi chợt thấy mình sao mà cô độc trên cõi đời này.

Tôi bắt gặp bóng mình in trên ô cửa kính lớn, nơi khung cảnh ban đêm chìm trong làn mưa đang nhòa dần vào bóng tối.

Cái cảm giác khi trên cõi đời này chẳng còn ai thân thiết và có thể đi đến bất kỳ đâu, làm bất cứ điều gì mình muốn, sao mà choáng ngợp.

Thế giới bao la nhường này, bóng đêm đen tối nhường này, vậy mà mãi gần đây tôi mới lần đầu được chạm vào niềm thú vị và sự cô đơn bất tận ấy bằng chính bàn tay và đôi mắt của mình. Cho tới lúc đó, mình đã chỉ nhìn thế gian này với một con mắt nhắm, tôi thầm nghĩ.

- Tại sao cậu lại bảo mình tới ở đây? - Tôi hỏi.

- Mình nghĩ cậu đang gặp khó khăn. - Cậu ta nheo mắt đáp một cách chân thành. - Vả lại bà rất quý mình, hơn nữa, như cậu thấy đấy, nhà mình vẫn còn khá nhiều khoảng không gian chưa dùng đến. Mà cũng đến lúc cậu phải rời khỏi chỗ đó rồi còn gì?

- Ừ, cũng nhờ lòng tốt của bác chủ nhà, nên mình vừa xin bác thư thư cho ít bữa nữa rồi mình mới dọn đi hẳn.

- Chính vì thế mình mới bảo cậu tới đây. - Cậu ta nói cứ như thể chuyện đó là mặc nhiên phải thế vậy.

Cái thái độ không quá nồng nhiệt cũng chẳng lạnh lùng ấy của cậu ta chợt khiến tôi cảm thấy vô cùng ấm áp. Có một thứ gì đó như đang thấm vào trong tim làm tôi muốn khóc. Thế rồi đột nhiên cánh cửa lạch cạch mở ra, một người phụ nữ đẹp tuyệt trần hổn hển chạy ào vào.

Tôi kinh ngạc mở to mắt ra nhìn. Người đó trông đã luống tuổi nhưng quả tình rất đẹp. Qua lối ăn bận hiếm thấy vào ngày thường và cách trang điểm khá đậm, tôi hiểu ngay ra rằng, cô ta làm việc ở một chốn chơi bời ban đêm.

- Đây là bạn Sakurai Mikage. - Yuichi giới thiệu tôi.

Cô ta vừa thở vừa nói với một giọng hổn hển đứt quãng.

- Chào cháu. - Cô ta cười. - Cô là mẹ của Yuichi. Tên cô là Eriko.

Đây là mẹ cậu ta á? Quá đỗi sửng sốt, tôi không sao có thể đưa mắt nhìn đi nơi khác. Mái tóc dài xõa xuống ngang vai, cặp mắt sắc lẹm có đôi đồng tử lấp lánh thẳm sâu, đường bờ môi rất đẹp, sống mũi thẳng và cao. Toàn thân cô ta tỏa ra một thứ ánh sáng lộng lẫy tựa như sức sống đang rung lên. Cứ như không phải là một con người vậy. Tôi chưa từng thấy một ai như thế.

Tôi nhìn cô ta không chớp mắt, tới mức thấy mình hơi khiếm nhã, nhưng cuối cùng cũng đáp lại được bằng một nụ cười.

- Cháu chào cô.

- Ngày mai cô cháu mình gặp lại nhau nhé. - Cô ta dịu dàng nói với tôi rồi quay sang Yuichi. - Xin lỗi nhé, Yuichi. Mẹ không thể tạm gác công việc ở quán bar lại được. Ban nãy mẹ phải nói là đi vệ sinh rồi phóng vội về đây đấy. Con bảo Mikage ngủ lại, sáng mai có thời gian sẽ gặp lại các con sau.

Cô gấp gáp nói và quay ngoắt chiếc áo đầm màu đỏ rồi lao ra cửa.

- Để con đưa mẹ đi bằng ôtô. - Yuichi nói.

- Cháu xin lỗi, vì cháu mà cô vất vả quá.

- Không, cô mới phải xin lỗi chứ. Cô không nghĩ là quán bar lại đông đến thế. Thôi, sáng mai gặp lại nhé.

Cô lại lao đi trên đôi giày cao gót.

- Xem tivi đợi mình nhé!

Yuichi nói như vậy với tôi rồi cũng vội vã đuổi theo sau, còn lại tôi trơ trọi một mình.

Quả thực là khi nhìn kĩ hơn, tôi nhận thấy ở cô có những nét của một con người thực sự, ví như những nếp nhăn của tuổi tác, hàm răng hơi xô không đều. Dầu vậy, ấn tượng từ con người ấy đã làm tôi choáng ngợp. Nó khiến tôi muốn gặp lại cô thêm một lần nữa. Trong lòng tôi có một thứ ánh sáng ấm áp đang khẽ khàng lóe lên như những lưu ảnh, và tôi nhận thấy đó chính là sự cuốn hút. Cái cảm giác ấy giống hệt như lần đầu tiên Helen Keller (3) hiểu ra thế nào là nước, nó bắn lên tung tóe và mới mẻ trước mắt, trong dáng hình của một thứ ngôn ngữ sống. Không hề ồn ào, nhưng là một cuộc hội ngộ thực sự làm tôi ngỡ ngàng.

Chú thích 1. Linus Van Pelt là một cậu bé ngộ nghĩnh lúc nào cũng chui trong chiếc chăn an toàn (security blanket) trong xê-ri tranh vui Peanuts.

2. Có lẽ ý tác giả muốn nói, nhà của người Nhật rất nhỏ nên không thể nuôi được những chú chó quá lớn. (ND)

3. Helen Keller (1880 - 1968): nhà hoạt động xã hội, thuyết giảng gia nổi tiếng nước Mỹ. Bà bị mất khả năng nhìn, nghe và nói khi gần lên hai tuổi.

KITCHEN

Yoshimoto Banana

Chương 2

Chương 2 -

Yuichi quay trở lại trong tiếng lách cách của chùm chìa khóa.

Y

- Nếu chỉ về được có mười phút thì thà gọi điện cho xong.

Cậu ta vừa cởi giày trên nền nhà xi-măng vừa nói.

Tôi vẫn ngồi nguyên trên chiếc ghế sofa và đáp.

- Ờ.

- Mikage này, cậu sợ mẹ mình phải không? - Cậu ta hỏi.

- Ừ, thì vì mẹ cậu đẹp quá mà. - Tôi thật thà đưa ra nhận xét.

- Thì bởi, - Yuichi vừa cười vừa nhỏm dậy, đi tới và ngồi xuống chỗ sàn nhà ngay trước mặt tôi rồi nói, - mẹ mình đi chỉnh hình mà.

- Thật sao? - Tôi cố tạo ra vẻ bình thản. - Thảo nào mình thấy khuôn mặt chẳng giống cậu chút nào.

- Còn nữa, cậu có biết không? - Cậu ta tiếp tục với điệu bộ thật buồn cười. - Người đó là đàn ông đấy.

Lần này thì tôi không còn thản nhiên được nữa. Tôi nín lặng nhìn cậu ta hồi lâu mà không hề chớp mắt. Hình như tôi đã chờ rất lâu, để xem cậu ta có nói với tôi rằng, mình chỉ đùa thôi mà, hay không. Những ngón tay thon thả kia, những cử chỉ kia, và rồi cả cái điệu bộ kia nữa, mà là đàn ông ư? Tôi hình dung lại khuôn mặt tuyệt đẹp ấy, và nín thở chờ đợi, nhưng chỉ thấy cậu ta đang rất sung sướng mà thôi.

- Nhưng rõ ràng, - tôi mở miệng, - cậu gọi là mẹ còn gì!

- Thế nếu là cậu, liệu cậu có gọi được người ấy là bố không?

Cậu ta hỏi lại một cách điềm tĩnh. Quả là tôi cũng nghĩ như thế thật. Một câu trả lời không thể bắt bẻ nổi.

- Eriko là tên à?

- Không đâu. Thật ra là Yuji hay sao đó.

Tôi thực sự như thấy trước mắt mình toàn một màu trắng xóa. Thế rồi cuối cùng, tôi cũng lấy được tư thế sẵn sàng để nghe câu chuyện.

- Vậy thì ai đã sinh ra cậu? - Tôi hỏi.

- Ngày xưa, người đó từng là đàn ông. - Cậu ta đáp. - Hồi còn rất trẻ ấy. Rồi người đó cũng lập gia đình. Và người phụ nữ mà người đó

lấy làm vợ mới chính là mẹ mình.

- Mẹ cậu là người như thế nào? - Tôi hỏi vì không thể nào hình dung ra được.

- Mình cũng không còn nhớ nữa. Mẹ mất lúc mình còn nhỏ mà. Có ảnh đấy, cậu có xem không?

- Cho mình xem đi.

Tôi gật đầu. Yuichi vẫn ngồi nguyên tại chỗ, với tay lôi xềnh xệch chiếc cặp của mình lại gần, lấy ra một tấm ảnh cũ kĩ từ trong ví đưa cho tôi.

Một con người có khuôn mặt không biết phải tả như thế nào. Tóc ngắn, mắt và mũi nhỏ. Một người phụ nữ không thể đoán được tuổi tác và toát lên một ấn tượng rất lạ lùng... Thấy tôi im lặng, cậu ta lên tiếng.

- Trông kỳ lạ lắm phải không?

Tôi cười bối rối.

- Nghe nói, thuở nhỏ, Eriko không hiểu vì một lẽ gì đó được đưa về nhà mẹ mình, là người ở trong tấm ảnh này này, và đã lớn lên cùng với mẹ. Hồi còn là đàn ông, nghe đâu Eriko rất điển trai, nên con gái theo khá nhiều, thế mà chẳng biết tại sao lại yêu cái khuôn mặt kỳ quặc này cơ chứ. - Cậu ta mỉm cười rồi đưa mắt nhìn bức ảnh. - Eriko mê mẩn mẹ mình quá, thế rồi hai người cùng nhau bỏ trốn, dù mang nợ gia đình mẹ mình rất nhiều.

Tôi gật gù lắng nghe.

- Sau khi mẹ mình mất, Eriko thôi việc, ẵm ngửa mình trên tay, khi ấy vẫn còn bé tẹo và vắt óc ra xem phải làm gì. Rồi Eriko quyết định chuyển đổi giới tính. Eriko bảo vì chẳng còn có thể yêu ai trên đời này nữa. Trước khi trở thành phụ nữ, nghe nói Eriko là một người vô cùng trầm lặng. Eriko rất ghét những thứ nửa vời, nên đã phẫu thuật tất cả mọi thứ, từ khuôn mặt trở đi. Với số tiền còn lại, Eriko mở một quán bar, như cậu biết đấy, rồi nuôi mình khôn lớn. Trong trường hợp này, người ta thường hay ví: Một tay đàn bà gánh cả giang san, phải không? - Cậu ta cười.

- Một kiếp người thật quá sức tưởng tượng. - Tôi nói.

- Đã trọn kiếp đâu, vẫn còn phải sống mà. - Yuichi nói.

Liệu có thể tin được không? Hay vẫn còn điều gì đang ẩn giấu? Càng nghe chuyện về những con người này tôi càng chẳng hiểu gì hết.

Nhưng, tôi tin vào căn bếp. Hơn nữa, giữa hai mẹ con không hề giống nhau chút nào ấy, vẫn có một điểm chung. Đó là gương mặt khi cười lúc nào cũng ánh lên như thần phật. Điều ấy mới tuyệt làm sao.

- Sáng mai mình không có ở nhà, cậu cứ dùng bất cứ thứ gì có ở đây.

Đôi mắt đang sắp díu lại, Yuichi chỉ cho tôi cách sử dụng vòi hoa sen và vị trí để khăn tắm với một đống nào là chăn lông và quần áo ngủ trên tay.

Nghe xong câu chuyện cuộc đời (thật quá sức tưởng tượng) của Yuichi, tôi lại cùng cậu ta xem video mà chẳng nghĩ ngợi điều gì rõ rệt, và nói chuyện về cửa hàng hoa, chuyện về bà. Mải mê, thế mà thời gian thoắt đã trôi qua lúc nào không biết. Lúc này đã là một giờ sáng.

Chiếc sofa mới thật khoan khoái và dễ chịu. Nó mềm, sâu và rộng tới mức, một khi đã ngồi xuống, chắc chẳng ai còn có thể đứng lên được nữa.

- Này, lúc tới cửa hàng nội thất và ngồi thử lên chiếc ghế sofa này, mẹ cậu chắc hẳn phải ưng ý lắm nên mới mua nó về đấy nhỉ? - Khi nãy tôi có hỏi Yuichi một câu như thế.

- Chính xác. - Cậu ta đáp. - Mẹ mình chỉ sống toàn bằng những ý tưởng bột phát tức thời mà. Tất nhiên, có đủ sức lực thực hiện được những ý tưởng ấy quả là đáng khâm phục.

- Đúng thế. - Tôi hưởng ứng.

- Vậy nên, cái ghế sofa đó hiện thời là của cậu. Là giường của cậu đấy. - Cậu ta nói. - Thật tốt là nó sẽ được sử dụng.

- Mình, - tôi hỏi lại một cách khá thẽ thọt, - có thể ngủ ở đây thật sao?

- Đúng vậy. - Cậu ta trả lời dứt khoát.

-... Mình không biết nói sao để cảm ơn cậu nữa.

Sau khi đã kết thúc toàn bộ phần chỉ dẫn mà hầu như không bỏ sót điều gì, cậu ta chúc tôi ngủ ngon rồi quay trở lại phòng mình.

Tôi cũng cảm thấy buồn ngủ.

Mình đang làm gì thế nhỉ! Vừa tắm, tôi vừa suy nghĩ trong làn nước nóng đang xua đi sự mệt mỏi, cái cảm giác mà lâu lắm rồi tôi mới có được, dưới mái nhà của người khác.

Tôi mặc bộ đồ ngủ mượn tạm vào, bước ra căn phòng khách đang rất yên ắng. Tôi khẽ lép nhép nhón đôi chân trần sang xem lại nhà bếp một lần nữa. Quả là một căn bếp tuyệt vời.

Thế rồi, khi đã lần trở về tới bên chiếc ghế sofa, sẽ là giường ngủ của tôi đêm nay, tôi với tay tắt điện.

Bên bậu cửa sổ, đám cây cảnh nổi bật lên trên nền ánh sáng mờ nhạt của những ngọn đèn, và được khung cảnh hào nhoáng của buổi đêm nhìn thấy từ tầng mười tạo thành một dải diềm bo, đang khe khẽ thở. Mưa đã ngớt. Cảnh đêm lung linh và phản chiếu thật đẹp lên bầu không khí trong suốt chứa đầy hơi nước.

Tôi cuộn tròn trong chiếc chăn lông. Ý nghĩ đêm nay mình sẽ lại ngủ cạnh bếp khiến tôi bật cười. Nhưng không có sự cô độc. Có thể tôi đã chờ đợi điều này. Có thể cái mà tôi mong mỏi chờ đợi chỉ là chiếc giường giúp tôi quên đi được cả những chuyện đã qua lẫn những chuyện sắp tới trong một khoảng thời gian ngắn. Tôi không muốn có ai khác ở bên cạnh, vì điều đó sẽ làm tăng thêm nỗi buồn. Tuy nhiên, ở đây có bếp, có cây cối, có những con người cùng chung một mái nhà, và yên tĩnh... còn gì tuyệt vời hơn thế nữa. Ở đây là tuyệt nhất.

Tôi yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Tôi bị đánh thức bởi tiếng nước chảy.

Một buổi sáng chói chang vừa ùa tới. Tôi chàng màng ngồi dậy, « cô Eriko » đã ở trong bếp tự bao giờ, quay lưng về phía tôi. So với đêm qua, cô mặc một bộ quần áo giản dị hơn.

- Dậy rồi hả cháu?

Cô ngoảnh đầu lại, vẻ rực rỡ trên khuôn mặt càng nổi bật hơn khiến tôi tỉnh hẳn.

- Vâng, cháu chào cô.

Lúc tôi nhỏm dậy thì thấy cô đang mở tủ lạnh, vẻ mặt băn khoăn. Cô nhìn tôi và nói.

- Bình thường thì giờ này cô vẫn đang ngủ cơ, nhưng tự nhiên thấy đói bụng quá... Thế mà trong nhà chẳng còn thứ gì cả. Cô sẽ gọi người ta mang đến, thế cháu thích ăn món gì?

Tôi đứng hẳn dậy.

- Để cháu nấu món gì đó cô nhé.

- Thật không? - Rồi cô nói tiếp với vẻ đầy lo lắng. - Nhưng đang ngái ngủ thế liệu có cầm nổi dao bếp không?

- Cô đừng lo.

Căn phòng tràn đầy ánh nắng như thể nó được làm toàn bằng kính. Bầu trời xanh dịu trải ra ngút tầm mắt, chói chang.

Niềm sung sướng được đứng trong căn bếp mà mình yêu thích làm tôi tỉnh táo hoàn toàn, đúng vào lúc đó tôi bất chợt nhớ ra rằng, cô là đàn ông.

Bất giác tôi nhìn sang cô. Một cảm giác ngờ ngợ tựa như trận cuồng phong ào đến.

Lúc này, cô đang trải tấm nệm lên trên mặt sàn của căn phòng bụi bặm và đầy mùi cây cối trong ánh nắng, thứ ánh nắng của buổi sáng đang rót xuống ấy, và nằm sóng xoài xem tivi. Sao tôi lại cảm thấy ở cô sự thân thuộc đến thế!

Eriko ăn món cháo trứng gà và xa-lát dưa chuột của tôi một cách sung sướng.

Buổi trưa, trong không khí ấm áp của tiết xuân, tôi nghe thấy tiếng lũ trẻ đang nô đùa dưới sân khu chung cư từ bên ngoài vọng tới.

Đám cỏ cây bên bậu cửa sổ được bao bọc trong cái nắng mặt trời dịu nhẹ đang ánh lên một màu xanh tươi mơn mởn, và những gợn mây mỏng manh bảng lảng trôi dần về phía góc trời xanh nhạt đằng xa.

Đó là một buổi trưa thảnh thơi và ấm áp.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy khung cảnh bữa sáng muộn màng cùng một người không hề quen biết này, cho tới sáng qua vẫn chưa hề có trong tưởng tượng của tôi, thật lạ lùng làm sao.

Không có bàn, chúng tôi bày biện trực tiếp mọi thứ trên nền nhà rồi cùng ăn. Những chiếc cốc trong suốt dưới ánh mặt trời, và màu xanh của thứ nước trà Nhật Bản lạnh buốt sóng sánh tuyệt đẹp trên mặt sàn.

- Yuichi ấy, - bất đồ cô Eriko nhìn chằm chằm vào tôi và nói, - hồi trước có bảo rằng cháu rất giống Nonchan ngày xưa bọn cô nuôi. Mà đúng là giống thật đấy.

- Nonchan (4) là ai hả cô?

- Là một chú cún.

- Vậy ạ. - Một chú cún!

- Cả ánh mắt và cả mái tóc này, đều rất giống... Hôm qua, thoạt nhìn thấy cháu, suýt nữa thì cô bật cười. Thật đấy.

- Thế ạ? - Tôi cho rằng chắc là không có chuyện đó, nhưng chú cún ấy mà là một con saint bernard (5) thì tôi đến chết mất.

- Hồi Nonchan chết, Yuichi không nuốt nổi cơm. Vì thế mà nó mới coi cháu như người trong nhà. Cô không dám chắc đó có phải là tình yêu nam nữ hay không đâu nhé.

Chú thích 4. Phụ tố - chan trong tiếng Nhật được thêm vào sau tên người hoặc con vật để thể hiện sự yêu quý, cưng chìu.

5. Giống chó Thụy Sĩ rất to lớn, chịu lạnh tốt và khứu giác vô cùng nhạy bén, nên thường được dùng vào hoạt động cứu nạn trên dãy Alps.

KITCHEN

Yoshimoto Banana

Chương 3

Chương 3 -

Thế rồi bà mẹ ấy khúc khích cười.
T
- Cháu cảm thấy vô cùng biết ơn cô và cậu ấy. - Tôi nói.
- Nó bảo bà cháu rất quý mến nó.
- Vâng, bà cháu quý Yuichi lắm ạ.
- Cậu chàng ấy à, không được nuôi nấng chu đáo nên còn nhiều khiếm khuyết lắm.
- Khiếm khuyết? - Tôi cười.
- Đúng thế đấy. - Cô nói với nụ cười mỉm nom thật đúng như một người mẹ. - Không ai hiểu nổi cảm xúc của nó cả. Nó thì hững hờ đến kỳ lạ với mọi mối quan hệ xã hội. Nói chung là còn nhiều điều chưa ổn,... nhưng gì thì gì, cô muốn nó trở thành một con người dịu dàng, nên ra sức nuôi nấng dạy dỗ nó với tâm niệm ấy. Mà cậu chàng xem ra cũng hiền đấy chứ, phải không cháu?
- Vâng, điều đó thì cháu có nhận thấy.
- Cháu cũng là một cô gái rất hiền dịu.
Cô mỉm cười, là phần đàn ông trong con người cô cười. Trông thật giống nụ cười rụt rè của những kẻ đồng tính nam ở New York mà tôi thường thấy trên tivi. Nhưng cô lại quá mạnh mẽ so với bọn họ. Sự hấp dẫn đang tỏa ra từ một vùng sâu thẳm trong cô đã đặt cô vào số phận này. Tôi cảm thấy nó như một thứ mà cả người vợ đã mất, cả người con trai và cả bản thân cô cũng không sao có thể ngăn lại được. Nỗi cô đơn lặng lẽ, mà sự hấp dẫn đó chứa đựng, đang thấm sâu vào con người cô.
Cô vừa rôm rốp nhai dưa chuột vừa nói.
- Ở đây, cháu cứ tùy thích nhé. Có thể có nhiều người miệng thì nói như vậy còn trong lòng lại nghĩ khác, nhưng cô bảo thật đấy. Vì cô tin cháu là một cô bé tốt, nên khi cháu tới đây, cô thực sự rất vui mừng. Không còn nơi nào để đi nữa, mà lại vào đúng lúc đang có một vết thương ở trong lòng, người ta sẽ cảm thấy vô cùng khổ sở. Cháu cứ yên tâm mà ở lại đây. Được không nào?
Cô nhấn mạnh và dường như đang nhìn sâu vào trong mắt tôi.
-... Cháu sẽ gửi cô tiền phòng đầy đủ ạ. - Tôi gắng gượng nói mà như có cái gì đó nghèn nghẹn ở trong lồng ngực. - Xin cô cho cháu ngủ lại đây cho tới khi nào cháu tìm thấy chỗ ở mới.

- Thôi nào, cháu không phải khách sáo thế đâu. Bù lại, thi thoảng nấu cho cô món cháo là được rồi. Cháo cháu nấu ngon hơn của Yuichi nhiều. - Cô cười.

Sống với một người già làm tôi luôn cảm thấy vô cùng bất an. Càng những lúc khỏe khoắn thì càng đúng như vậy. Hồi tôi còn ở với bà, tôi chưa bao giờ nghĩ tới điều đó, chúng tôi đã rất vui vẻ bên nhau, nhưng giờ đây ngẫm lại, tôi mới thấm thía nhận ra.

Bất cứ lúc nào, tôi cũng luôn lo sợ bà tôi sẽ mất.

Mỗi khi về đến nhà, bà tôi sẽ chạy ra từ căn phòng kiểu Nhật có để chiếc tivi và bảo, cháu về đấy à. Những hôm về muộn, tôi thường mua thêm một ít bánh ngọt đem về. Tối nào ngủ ở ngoài hay đi đâu, chỉ cần xin phép bà một câu thôi, là bà sẽ không hề giận dữ. Bà tôi bao dung như thế đấy. Hai bà cháu tôi, hoặc vừa ăn bánh ngọt với cà phê, hoặc với trà Nhật Bản, vừa xem tivi, cứ như thế cùng ngồi bên nhau một lát trước khi đi ngủ.

Trong căn phòng chẳng có gì đổi thay từ hồi tôi còn nhỏ, chúng tôi miên man nói với nhau những câu chuyện đời thường, chuyện giới văn nghệ sĩ, những chuyện xảy ra vào ngày hôm đó. Tôi nghĩ hình như bà đã kể cho tôi nghe về Yuichi cũng trong thời gian này.

Dù tôi có yêu đắm đuối đến đâu, dù tôi có uống bao nhiêu rượu và say sưa vui vẻ như thế nào, thì trong thâm tâm, tôi vẫn luôn bị ám ảnh về cái gia đình chỉ có duy nhất một người.

Sự yên ắng đến sởn da gà ấy len lén thở trong góc phòng và ập tới bất kỳ lúc nào. Cái khoảng trống không thể lấp đầy, mặc cho cuộc sống vẫn đang rất tươi vui, giữa một con trẻ và một người già. Tôi đã sớm cảm thấy những điều đó dù chẳng có ai bảo cho tôi biết về chúng cả.

Tôi chắc rằng Yuichi cũng như thế.

Giữa con đường núi tối đen và đơn độc này, liệu có mấy khi cậu ta nhận ra rằng, điều duy nhất mình có thể làm được chính là phải tự thắp sáng bản thân? Lớn lên trong sự yêu thương, vậy mà lúc nào cũng buồn bã.

“Chắc chắn rồi một ngày nào đó, tất cả mọi người đều sẽ tan biến vào giữa bóng tối của thời gian.”

Cậu ta sống với ánh mắt như thể ý nghĩ đó đã thấm sâu vào trong con người mình vậy. Có thể vì thế mà Yuichi đã để ý tới tôi, như một lẽ thường tình.

... Và tôi đã bất ngờ bắt đầu cuộc sống ăn nhờ ở đậu của mình với những suy tư như thế đấy.

Tôi tự cho phép mình được quyền lười nhác trong lúc chờ tháng Năm tới. Mỗi ngày đối với tôi đều thảnh thơi như chốn cực lạc.

Tôi vẫn đi làm thêm đều đặn, nhưng mỗi khi trở về nhà, tôi lại quét dọn, xem tivi, rồi nướng bánh, hệt như cuộc sống của một bà nội trợ.

Từng chút một, ánh sáng và những cơn gió bắt đầu thổi vào lòng làm tôi thấy tinh thần mình phấn chấn.

Yuichi phải tới trường và đi làm thêm, còn cô Eriko bận bịu với công việc ở quán bar vào buổi tối, nên hầu như trong nhà chẳng bao giờ có đủ mặt mọi người.

Thời gian đầu, tôi thấy mệt vì chưa thể ngủ yên trong một không gian trống trải đến thế, rồi lại phải chạy qua chạy lại giữa căn hộ cũ và nhà Tanabe để dọn dẹp dần chỗ đồ đạc còn sót lại, nhưng rồi tôi cũng quen ngay.

Tôi yêu chiếc ghế sofa nhà Tanabe cũng như yêu căn bếp ấy. Bởi tôi có thể nhấm nháp giấc ngủ của mình ở trên đó. Tôi vừa lắng nghe hơi thở của cỏ hoa, cảm nhận khung cảnh ban đêm từ bên kia bức rèm cửa, rồi lúc nào cũng vậy, chìm vào giấc ngủ tự khi nào không hay.

Lúc này đây, tôi vẫn chưa nghĩ ra được điều gì mình ước ao hơn thế, nên tôi thấy mình hạnh phúc.

Luôn là như vậy. Tôi luôn là kẻ không bao giờ chịu vận động cho tới khi nước đã xấp mé chân. Và cả lần này nữa, đúng vào tình thế ấy, tôi bỗng được ban tặng một chiếc giường ấm áp nhường này. Tôi muôn phần cảm tạ Chúa, người mà tôi chẳng rõ là có thật trên cõi đời này hay không.

Hôm đó, tôi trở về căn phòng cũ để thu dọn nốt chỗ đồ đạc còn sót lại.

Mở cửa ra, tôi thấy mình ớn lạnh. Căn phòng kể từ khi tôi bỏ đi dường như đã mang một khuôn mặt khác.

Tối tăm, ắng lặng, không một hơi thở. Lẽ nào tất cả mọi thứ mà tôi tưởng chừng như đã rất quen thuộc ấy lại đang phớt lờ tôi? Tự nhiên tôi thấy mình chẳng còn dám nói, tớ đã về đây, nữa, mà chỉ dám cất tiếng xin phép và rón rén bước vào như một người khách lạ.

Bà tôi chết, thời gian trong căn nhà này cũng đã chết.

Tôi thực sự cảm nhận được điều đó. Tôi chẳng còn có thể làm gì được nữa rồi. Chẳng gì nữa, ngoài việc ra đi. Bất giác, tôi khe khẽ cất lên bài hát Chiếc đồng hồ cũ của ông tôi trong khi kì cọ chiếc tủ lạnh.

Thế rồi chuông điện thoại reo.

Tôi chắc là như vậy. Tôi cầm lấy ống nghe. Điện thoại của Sotaro.

Hắn ta là... người yêu cũ của tôi. Hồi bệnh tình của bà tôi bắt đầu nặng hơn, tôi đã chia tay với hắn.

- Alô? Mikage à?

Một giọng nói thân thuộc, tới mức làm tôi muốn phát khóc, vang lên.

- Sao lâu rồi mới gọi điện!

Vậy mà tôi vẫn đáp lại đầy vui vẻ. Có thể coi đó là một căn bệnh, nó trầm trọng hơn cả nỗi thẹn thùng hay niềm sĩ diện.

- Chẳng là lâu lắm rồi không thấy cậu đến trường, mình chắc là có chuyện gì rồi. Hỏi ra thì được biết bà cậu mất. Mình sửng sốt quá... Khó khăn lắm phải không?

- Ừ, bà mất đi thành ra bận rộn hơn một chút.

- Bây giờ có đến chỗ mình được không?

- Được.

Tôi hứa và bất chợt ngẩng lên nhìn trời, bên ngoài cửa sổ đầy một màu xám xịt nặng nề.

Tôi nhìn thấy những đợt sóng bằng mây đang bị gió đẩy xô đi. Trên cõi đời này, làm gì có chuyện buồn, không hề có. Chắc chắn là chẳng có.

Sotaro là người thích công viên vô cùng.

Nói chung, hắn thích những nơi có màu xanh, những cảnh sắc khoáng đạt, và bầu không khí ngoài trời. Ngay cả ở trong trường, hắn

cũng thường hay tới khoảng sân giữa hoặc ngồi trên chiếc ghế đá bên sân lớn. Đã có hẳn một giai thoại về hắn, rằng muốn tìm Sotaro cứ đến nơi nào có màu xanh. Hắn bảo sau này sẽ làm công việc gì đó có liên quan đến thực vật.

Rõ là tôi có duyên với những tên con trai dây dướng đến cây cối.

Tôi, của cái thời yên ả, và hắn, một kẻ ôn hòa, vui tính, đã từng là đôi uyên ương với mối tình đẹp như tranh vẽ. Cũng vì hắn có cái thú như vậy nên ngay cả vào những ngày đông lạnh giá chúng tôi vẫn thường hẹn nhau trong công viên. Nhưng việc hầu như lần nào cũng đến muộn khiến tôi thấy áy náy, thế nên chúng tôi đã đi đến một thỏa hiệp là chọn cái quán rộng thênh thang nằm ngay cạnh công viên để làm điểm hẹn.

Và cả hôm nay nữa, Sotaro cũng đang ngồi ở vị trí gần công viên nhất trong cái quán rộng rãi ấy nhìn ra bên ngoài.

Phía bên kia ô cửa kính, đám cây cối đang rung lên xào xạc trong gió dưới bầu trời phủ kín mây đen. Tôi lách qua những cô phục vụ đang tấp nập đi lại để tiến tới chỗ Sotaro. Hắn nhận ra tôi và cười.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

- Liệu trời có mưa không nhỉ. - Tôi tự hỏi.

- Không, chắc trời sẽ hửng lên thôi. - Sotaro nói. - Lâu lắm rồi chúng mình mới gặp nhau, sao lại đi nói chuyện thời tiết thế nhỉ?

Nụ cười ấy của hắn làm tôi yên lòng. Và thật tuyệt biết bao khi được uống trà vào một buổi chiều với một người mà mình hoàn toàn không phải giữ ý như thế này. Tôi biết dáng hắn lúc ngủ nom rất xấu, tôi còn biết cả chuyện hắn thường cho rất nhiều sữa và đường vào cà phê, hay khuôn mặt nghiêm trang một cách thậm ngốc của hắn trong gương khi đang cố dùng chiếc máy sấy để sửa lại mái tóc quăn của mình. Và nếu như bây giờ vẫn đang là hồi tôi còn thân thiết với hắn, thì chắc hẳn tôi đã không thể nói chuyện với hắn được vì còn đang tiếc rẻ lớp sơn trên móng tay bên phải đã bị bong mất khá nhiều trong lúc kì cọ chiếc tủ lạnh.

- Này! - Đang giữa câu chuyện phiếm, Sotaro bỗng cất tiếng như chợt nhớ ra một điều gì đó. - Thấy mọi người bảo bây giờ cậu đang ở chỗ Tanabe à?

Tôi giật nảy mình.

Quá đỗi sửng sốt, tôi vô tình làm chao chiếc cốc đang cầm trên tay và đánh rớt những giọt trà xuống đĩa.

- Nó trở thành chủ đề bàn tán khắp nơi trong trường rồi đấy. Ghê lắm, cậu không biết gì sao? - Sotaro mỉm cười nói, nét mặt bối rối.

- Mình đâu biết được những chuyện như thế. Là chuyện gì vậy? - Tôi hỏi.

- Cô bồ của Tanabe, nghĩa là cái cô bồ cũ ấy..., đã tát Tanabe một cái ở trong căng-tin đấy.

- Cái gì? Vì mình á?

- Nghe đâu là như thế. Thì rõ là hai người đang rất tốt đẹp còn gì? Mình chỉ nghe người ta nói vậy thôi.

- Sao cơ? Mình chưa nghe những chuyện ấy bao giờ. - Tôi nói.

- Nhưng hai người đang ở với nhau còn gì?

- Còn có cả mẹ (chính xác ra thì không phải như vậy) cậu ta nữa chứ.

- Úi chào! Cậu còn nói dối. - Sotaro nói rất to.

Ngày xưa, tôi thực tình yêu cái vẻ bộc trực vô tư ấy của hắn, nhưng lúc này đây, sao nghe nó khó lọt tai đến thế, khiến tôi chỉ thấy một nỗi ngượng ngùng.

- Nghe đâu, - hắn tiếp, - Tanabe là một tay khác người phải không?

- Mình không rõ. - Tôi đáp. - Chẳng mấy khi gặp... Mà cũng chẳng nói chuyện gì đặc biệt. Mình, chỉ như một con chó được người ta nhặt đem về mà thôi. Chẳng phải vì được yêu thương gì. Hơn nữa, mình cũng chẳng biết gì về cậu ta hết. Và ngốc thật, mình còn không hề nhận ra là cậu ta gặp chuyện rắc rối nữa.

- Nhưng thật ra, ngay cả mình cũng chưa bao giờ hiểu được những cảm xúc yêu thương của cậu mà. - Sotaro nói. - Dù sao thì như thế cũng tốt rồi. Họ cho cậu ở lại đó tới bao giờ?

- Không biết nữa.

- Suy nghĩ cho kĩ nhé. - Hắn cười.

- Biết rồi, mình sẽ để tâm. - Tôi đáp.

Trên đường về, chúng tôi đi xuyên qua công viên. Qua những kẽ cây, tôi nhìn thấy rõ tòa chung cư, ở đó có căn hộ của nhà Tanabe.

- Mình đang ở đó. - Tôi đưa tay chỉ.

- Tuyệt quá nhỉ. Công viên ở ngay bên sườn còn gì. Nếu là mình, mình sẽ dậy từ lúc năm giờ sáng và đi dạo. - Sotaro cười.

Hắn rất cao nên lúc nào tôi cũng phải ở trong tư thế ngẩng đầu lên. Nếu mình còn thân thiết với hắn, - tôi vừa ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn vừa trộm nghĩ. - Thì chắc rằng hắn đã hăng hái kéo tôi đi, bắt tôi phải chọn lấy một căn hộ mới hoặc lôi cổ tôi tới trường rồi.

Tôi rất thích cái vẻ khỏe khoắn ấy, tôi ngưỡng mộ, và tôi đã gần như ngán ngẩm mình vì không sao theo kịp được nó. Đấy là ngày xưa.

Hắn là con trai cả trong một đại gia đình, vì thế mà cái không khí vui vẻ hắn vô tình đem tới từ gia đình mình đã luôn sưởi ấm cho tôi.

Nhưng, dù thế nào thì cái mà tôi cần lúc này lại chính là bầu không khí tươi sáng và yên ả rất lạ trong gia đình nhà Tanabe - mà điều này thì tôi không chắc là có thể giải thích cho hắn được. Mà tại sao lại phải giải thích kia chứ? Mỗi lần gặp hắn tôi đều như vậy. Tôi luôn cảm thấy buồn rầu vì tôi chính là tôi.

- Vậy thôi nhé.

Qua ánh mắt, cái vật thể nóng hổi đang nằm sâu trong lồng ngực tôi đã đặt ra cho hắn một câu hỏi thật rõ ràng.

Mình vẫn còn chỗ trong trái tim cậu chứ?

- Sống tốt nhé.

Hắn cười, trong đôi mắt đang nheo lại kia có một câu trả lời thẳng thắn.

- Biết rồi, mình sẽ để tâm.

Tôi đáp lại, rồi vẫy tay từ biệt. Thời gian trôi đi, và khối tình cảm này của tôi sẽ cứ thế mà tan biến vào một khoảng không xa xôi vô tận nào đó..

Đêm ấy, tôi đang xem video thì cánh cửa bật mở, Yuichi vừa đi đâu đó về, trên tay đang ôm một cái thùng to tướng.

- Cậu về rồi đấy à?

- Mình mua máy chữ về đây này!

Yuichi hồ hởi nói. Gần đây tôi mới để ý, rằng những con người trong cái gia đình này thích mua sắm đến bệnh hoạn. Mà toàn những đồ đắt tiền. Chủ yếu là đồ điện tử.

- Tuyệt quá. - Tôi nói.

- Cậu có muốn mình đánh cho cái gì đó không?

- Để xem nào...

Tôi đang nghĩ ngợi xem có nên nhờ Yuichi đánh hộ cho một ít lời bài hát hay không, thì cậu ta lên tiếng.

- À, phải rồi. Hay là để mình làm thiệp báo chuyển nhà cho cậu nhé.

- Cái gì?

- Thế cậu định sống ở cái thành phố lớn này mà không có địa chỉ, không có số điện thoại hay sao?

- Nhưng cứ nghĩ tới việc phải thông báo cho mọi người nếu lại chuyển nhà lần nữa, mình thấy phiền phức quá. - Tôi nói.

- Chậc. - Cậu ta tỏ vẻ ngán ngẩm.

- Ừ, thế thôi, cậu làm hộ mình nhé.

Tôi đồng ý. Nhưng câu chuyện ban nãy vẫn lởn vởn trong đầu.

- Nhưng mà này, như thế có không hay không nhỉ? Có phiền cậu không? - Tôi hỏi.

- Cái gì không hay cơ?

Cậu ta ngơ ngác, cứ như điều tôi nói ra là lạ lùng lắm ấy. Nếu quả tôi là người yêu cậu ta, thì chắc chắn tôi đã cho cậu ta một cái bạt tai rồi. Tôi cố tình quên mất địa vị của mình, và bỗng chốc, mang một mối phản cảm trong lòng. Cái con người tên là cậu ta ấy xem ra chẳng hiểu gì cả.

"Tôi mới chuyển nhà.

Mọi thư từ, điện thoại xin liên hệ tới địa chỉ sau:

3 - 21 - 1 XX, Quận XX, Thủ đô Tokyo.

P. 102, Chung cư XX.

XXX - XXXX.

Sakurai Mikage"

Yuichi đánh cho tôi một tấm thiệp như vậy. Tôi sao ra thành nhiều tấm nữa (đúng như dự đoán, trong nhà còn giấu cả một chiếc máy photocopy) và điền vào đó địa chỉ gửi đi.

Yuichi cũng đỡ tôi một tay. Hình như tối nay cậu ta không phải đi làm. Có điều này nữa tôi cũng mới nhận ra, đó là cậu ta rất ghét những lúc rảnh rỗi.

Thời gian trong suốt và lặng lẽ đang nhỏ từng giọt, từng giọt cùng với âm thanh của cây bút.

Ngoài trời, cơn gió ấm áp của mùa xuân, hệt như một trận cuồng phong, đang ù ù thổi. Cảnh đêm như lay động. Tôi mải miết viết tên của những người bạn trong nỗi đau tê tái. Vô tình, tôi đã loại Sotaro ra khỏi danh sách. Gió, rất mạnh. Tôi như nghe thấy cả tiếng cây cối và dây điện đang rung lắc. Tôi nhắm mắt lại, tì khuỷu tay lên chiếc bàn gấp, và để cho ý nghĩ của mình chạy lang thang trên những con phố mà tôi không nghe thấy được âm thanh. Tôi không hiểu, tại sao lại có cái bàn này ở trong căn phòng này? Cô ấy, con người chỉ sống bằng những ý tưởng tức thời, đã mua chiếc bàn này, đêm nay cũng đang làm việc ở quán bar.

- Đừng có ngủ đấy nhé. - Yuichi lên tiếng.

- Đâu có ngủ. - Tôi đáp. - Thực ra mình rất thích viết thiệp báo chuyển nhà.

- Ờ, mình cũng thế. - Yuichi nói. - Những lúc chuyển nhà hay từ nơi mình đang đi du lịch, mình rất thích gửi đi những tấm bưu thiếp.

- Này, nhưng mà, - tôi đánh liều thêm một phen nữa, - liệu cậu có bị một cô nàng nào đó tát trong căng-tin vì những tấm thiệp này không đấy?

- Hóa ra ban nãy ý cậu định nói vậy à?

Cậu ta gượng cười. Cái nụ cười không hề nao núng ấy làm tim tôi đập mạnh.

- Vì thế có chuyện gì cậu cứ nói thẳng với mình nhé. Riêng việc cậu cho mình ở đây đã là tốt với mình quá rồi mà.

- Vớ vẩn. - Cậu ta nói. - Hay ta cứ coi đây là chơi đồ hàng đi? Chơi đồ hàng làm bưu thiếp?

- Chơi đồ hàng làm bưu thiếp là cái gì?

- Không biết nữa.

Chúng tôi cùng phá lên cười. Rồi sau đó, hình như câu chuyện lại chuyển sang một đề tài khác. Và cuối cùng, một kẻ ngốc nghếch như tôi cũng vỡ ra đôi điều sau cái vẻ thiếu tự nhiên ấy. Cứ nhìn sâu vào mắt cậu ta, là tôi hiểu.

Cậu ta đang rất buồn.

Vừa rồi Sotaro có nói: Bạn gái của Tanabe yêu cậu ta một năm trời rồi mà chẳng hiểu gì về cậu ta cả, nên đã ngán đến tận cổ. Còn Tanabe thường bảo, bọn con gái thì chỉ có thể thích như thích một chiếc bút máy mà thôi.

Vì tôi không yêu Yuichi nên tôi rất hiểu. Thì bởi, cái bút máy đối với cậu ta và cái bút máy đối với cô gái đó, khác hẳn nhau cả về chất lượng lẫn trọng lượng mà. Biết đâu đấy trên đời này lại chẳng có người yêu cái bút máy đến chết? Thật buồn. Cái điều mà khi không yêu người ta sẽ hiểu ra rất rõ ấy.

- Bất đắc dĩ thôi mà. - Dường như Yuichi để ý thấy sự im lặng của tôi nên bèn cất lời mà không ngẩng mặt lên. - Hoàn toàn không phải tại bạn.

-... Mình cảm ơn.

Chẳng hiểu sao tôi lại nói lời cảm ơn.

- Không dám. - Cậu ta cười.

Thế là đêm nay, tôi cảm thấy mình đã chạm được vào con người thật của cậu ta. Sau gần một tháng sống chung dưới một mái nhà, đây là lần đầu tiên tôi đã chạm được vào cái phần chôn chặt ấy. Biết đâu vì thế mà rồi một ngày nào đó, tôi lại chẳng đem lòng yêu cậu ta, tôi

trộm nghĩ. Tôi là kiểu người đã yêu là cắm đầu cắm cổ vào yêu, nhưng với cậu ta, chẳng biết chừng tôi sẽ chậm rãi hơn, từng bước một, sau mỗi lần trò chuyện như thế này, như vì sao tôi đang nhìn thấy trên bầu trời trĩu mây kia.

Chỉ có điều, tôi vừa cử động bàn tay vừa ngẫm nghĩ, chỉ có điều tôi phải rời khỏi đây thôi.

Chẳng phải vì có tôi ở đây mà họ đã chia tay nhau sao? Rõ là như thế. Nhưng liệu tôi có đủ mạnh mẽ không? Liệu tôi có thể trở lại cuộc sống một mình ngay lúc này không? Tôi không sao tìm thấy câu trả lời. Dầu vậy tôi vẫn biết rằng, chẳng mấy nữa, thực sự là chẳng mấy nữa, tôi sẽ phải vừa viết thiệp báo chuyển nhà vừa thấy lòng mình đầy mâu thuẫn...

Nhưng tôi vẫn phải đi thôi.

Vừa lúc đó, có tiếng cánh cửa ken két mở ra, cô Eriko đang ôm theo một cái túi giấy to đùng bước vào làm tôi giật nảy mình.

- Sao thế? Mẹ không ra quán à? - Yuichi ngoái lại hỏi.

- Bây giờ mới đi! Nghe này. Mẹ vừa mua một cái máy xay hoa quả đấy.

Lấy từ trong túi giấy ra chiếc hộp khá lớn, cô Eriko hồ hởi nói. Lại nữa rồi, tôi thầm nghĩ.

- Thế nên mẹ phải về để cất nó đã. Dùng luôn được rồi đấy.

- Gọi điện cho con ra lấy là được rồi, cần gì phải... - Yuichi vừa lấy kéo cắt sợi dây buộc vừa lầu bầu.

- Thôi mà, đáng gì đâu.

Hiện ra từ trong chiếc bọc vừa được thoăn thoắt mở ra là một cái máy xay hoa quả không thể chê vào đâu được. Xem chừng nó có thể biến mọi thứ thành nước hoa quả được ấy chứ.

- Mẹ định bụng sẽ thường xuyên làm nước hoa quả tươi uống cho đẹp da.

Cô Eriko nói một cách rất sung sướng và vui vẻ.

- Mẹ có tuổi rồi, vô ích thôi.

Yuichi vừa đọc sách hướng dẫn sử dụng vừa đáp lại.

Hai con người đang trò chuyện trước mắt tôi, câu chuyện không chút gì đặc biệt của hai mẹ con như ở bất kỳ một gia đình bình thường nào khác, làm tôi thấy chóng mặt. Hệt như bộ phim truyền hình Khi vợ là phù thủy (6). Sống trong một hoàn cảnh quá ư bất thường, mà sao vẫn vui vẻ đến thế.

- Ái chà, Mikage đang viết thiệp báo chuyển nhà đấy à? - Cô Eriko nhòm qua tay tôi. - Thế thì hay quá, cô có quà cho cháu đây. Nhân sự kiện chuyển nhà.

Nói rồi, cô lại lôi ra một cái bọc tròn tròn nữa được quấn bằng giấy. Lúc cô gỡ lớp giấy gói ra, tôi thấy một chiếc cốc rất đẹp có vẽ hình quả chuối.

- Đây, cái này để cháu uống nước hoa quả nhé. - Cô Eriko nói với tôi.

- Uống nước chuối thì chắc là hợp. - Yuichi nói với bộ mặt rất nghiêm túc.

- Ôi, cháu thích quá!

Tôi thốt lên mà gần như muốn khóc.

Khi nào ra đi tôi sẽ đem nó theo, và dù không còn ở đây nữa thì tôi vẫn sẽ thường xuyên trở lại để nấu cháo cho cô.

Tôi chỉ nghĩ trong bụng như thế thôi chứ không nói ra.

Một chiếc cốc quan trọng, vô cùng quan trọng.

Chú thích 6. Bộ phim hài truyền hình có tựa đề Bewitched được phát trên đài ABC của Mỹ từ năm 1964 đến 1972. Nội dung xoay quanh việc một người đàn ông bình thường định kết hôn với một người phụ nữ có phép thuật.

KITCHEN

Yoshimoto Banana

Chương 4

Chương 4 -

Ngày hôm sau là ngày tôi chính thức rời khỏi ngôi nhà cũ. Cuối cùng thì tôi cũng đã dọn dẹp hết mọi thứ. Thật quá chậm chạp.

N

Buổi chiều đầy nắng, chẳng hề có lấy một gợn gió hay một bóng mây, ánh nắng màu vàng than dịu nhẹ chiếu xuyên vào căn phòng trống trơn đã từng là chốn nương thân của tôi.

Tôi tới thăm bác chủ nhà để xin lỗi vì việc chuyển nhà quá chậm chạp của mình.

Tôi ngồi nói chuyện và uống tách trà nóng mà bác pha trong căn phòng dành cho người quản lý, nơi tôi thường tới chơi hồi còn nhỏ. Thế mà bác ấy đã già rồi, tôi lặng lẽ suy nghĩ. Vậy thì bà tôi mất cũng là lẽ tự nhiên thôi.

Giống hệt như hồi bà tôi thường ngồi trên cái ghế này và uống trà, lúc này đây, tôi cũng đang ngồi trên cái ghế này, uống trà và nói chuyện về thời tiết, về tình hình an ninh của khu phố, thật là lạ lùng.

Tôi không sao lý giải được.

... Mọi chuyện cho tới mãi gần đây, không hiểu sao đã lao đi với sức mạnh kinh hồn và vụt qua trước mặt tôi. Tôi là kẻ bị tuột lại đằng sau ngơ ngác, đang gồng mình xoay xở một cách chậm chạp.

Tôi cần phải nói dứt khoát rằng, cái đã lao đi ấy không phải tôi. Tuyệt không phải tôi. Bởi lẽ tất cả những chuyện ấy là nỗi buồn sâu thẳm trong tôi.

Ánh nắng rọi vào căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, ở đó, có mùi vị của ngôi nhà quen thuộc mà trước đây tôi từng sống.

Ô cửa sổ bếp. Nụ cười của những người bạn. Màu xanh roi rói trong sân trường đại học mà tôi nhìn thấy qua khuôn mặt nhìn nghiêng của Sotaro. Giọng nói của bà trong điện thoại khi tôi gọi về lúc đêm khuya. Tấm nệm của những buổi sớm mai rét mướt. Tiếng dép của bà văng vẳng ngoài hành lang. Màu rèm cửa... Chiếu tatami (7)... Đồng hồ quả lắc.

Tất cả những thứ ấy. Tất cả những thứ khiến tôi không thể ở lại đó được nữa.

Tôi bước ra ngoài đã là lúc chiều tà.

Hoàng hôn nhàn nhạt đang buông xuống. Gió bắt đầu nổi lên, hơi se lạnh. Tôi đợi xe buýt, vạt tấm áo khoác mỏng bay phần phật trong gió.

Từ bến xe buýt, tôi ngắm nhìn những ô cửa sổ thẳng tắp đang nổi lên rất xanh và rất đẹp trên tòa nhà cao vút đối diện phía bên kia

đường. Cả những con người đang chuyển động ở trong đó, cả chiếc thang máy đang chạy lên chạy xuống nữa, tất cả đều lặng lẽ lóe sáng để rồi sắp lẫn vào bóng chiều chạng vạng.

Chỗ đồ đạc cuối cùng đang nằm dưới chân tôi. Nghĩ tới việc rồi đây sẽ chỉ còn lại một mình, tôi bỗng cảm thấy nôn nao kỳ lạ, như muốn khóc mà không sao khóc được.

Xe buýt đang vào khúc cua. Nó trườn tới trước mặt tôi và từ từ dựng lại, mọi người nối đuôi nhau lục tục trên xe.

Xe buýt rất đông. Tôi tựa mình vào cánh tay đang nắm chặt chiếc quai da và nhìn mãi theo bầu trời đang xế bóng, dần khuất phía sau tòa nhà. Xe chuyển bánh đúng lúc mảnh trăng thượng huyền đang lặng lẽ bơi ngang qua bầu trời dừng lại trong mắt tôi.

Tôi luôn cảm thấy bực bội mỗi khi xe dừng khựng lại, đó là bằng chứng của việc tôi đang rất mệt mỏi. Sau nhiều lần bực bội, bất giác tôi đưa mắt nhìn ra bên ngoài, ở đằng xa kia, nổi lên trên nền trời là một quả khinh khí cầu.

Nó đang rẽ gió và di chuyển thật chậm rãi.

Tôi bỗng thấy sung sướng và ngắm nhìn không dứt. Những chiếc đèn nho nhỏ nhấp nháy, khí cầu bay qua bầu trời như một ánh trăng mờ nhạt.

Tới đó thì đột nhiên một bà cụ nói nhỏ với cô bé nhỏ nhắn ngồi ngay phía trên, gần chỗ tôi.

- Nhìn kìa, Yukichan, khinh khí cầu kìa. Cháu nhìn đi. Đẹp không.

Khuôn mặt cô bé giống bà cụ như đúc nên chắc là cháu gái, nhưng hình như cô đang vô cùng bực dọc vì đường phố và xe buýt đều chật cứng người, nên đã đáp lại một cách vùng vằng, cáu kỉnh.

- Không biết. Ứ phải khinh khí cầu.

- Hay là bà nhầm.

Bà cụ vẫn ôn tồn mỉm cười và nói với cô cháu gái.

- Chưa đến nhà à! Cháu buồn ngủ.

Yukichan vẫn tiếp tục cáu kỉnh.

Ranh con! Vì tôi lại cảm thấy mệt mỏi nên bất ngờ nảy ra trong đầu một câu văng tục như vậy. Chớ có nói với bà những lời như thế. Rồi hối chẳng kịp đâu.

- Ngoan nào, sắp tới nhà rồi. Yukichan, quay lại đằng sau xem, mẹ cháu ngủ mất rồi. Đánh thức mẹ dậy mau.

- A, đúng thế thật.

Yuikichan ngoái lại nhìn người mẹ đang ngủ gật trên chiếc ghế ở mãi đằng sau, và bật cười.

Cô bé mới hạnh phúc làm sao.

Tôi thầm nghĩ. Giọng bà cụ sao mà hiền đến thế, và cô bé đang cười bỗng sao mà đáng yêu đến thế, khiến tôi ghen tị. Tôi sẽ chẳng bao giờ còn được như thế nữa...

Tôi không hề thích cái sắc thái đau buồn của cụm từ chẳng bao giờ nữa, cũng như cái cảm giác rằng nó chỉ được dùng cho những chuyện sau này. Thế nhưng, sự nặng nề và u ám khủng khiếp của cụm từ chẳng bao giờ nữa chợt nảy ra khi ấy đã ném lên tôi một sức

nặng không thể nào quên được.

Thề có Chúa, tôi đã suy nghĩ về những chuyện đó một cách khá bình thản và mơ hồ. Ánh mắt tôi dường như vẫn đuổi theo chiếc khinh khí cầu nhỏ nhoi đang xa dần trên thinh không thăm thẳm, giữa lúc chiếc xe buýt cứ vật mình lắc lư.

Nhưng, kìa! Tôi chợt nhận thấy dòng nước mắt của chính mình đang lăn dài trên gò má và rỏ thành giọt xuống ngực.

Tôi thấy ngỡ ngàng.

Tôi cứ tưởng một vài chức năng nào đó trong cơ thể mình vừa bị hỏng. Giống hệt như những lúc say mèm, nước mắt cứ tự nhiên trào ra vì những chuyện chẳng liên quan gì tới mình. Rồi mặt tôi đỏ lựng lên vì xấu hổ. Tự tôi cũng nhận thấy điều ấy. Tôi vội vàng xuống xe.

Tôi đứng nhìn theo bóng chiếc xe buýt đang xa dần, rồi bất thần lao mình vào trong con ngõ nhỏ mờ tối.

Bị kẹp giữa đống đồ đạc, tôi quỳ xuống trong bóng tối và òa lên nức nở. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi khóc như thế này. Trong dòng lệ nóng hổi đang trào ra không sao ngăn lại được, tôi chợt nhận ra rằng tôi chưa bao giờ thực sự khóc cho ra khóc kể từ khi bà tôi mất.

Không phải tôi khóc vì đau buồn, mà chỉ đơn giản là cảm thấy mình muốn khóc cho rất nhiều chuyện đã qua.

Bất giác, tôi thấy một làn hơi nước màu trắng đang tỏa ra từ ô cửa sổ sáng đèn phía trên đầu mình bồng bềnh trong bóng tối. Tôi lắng tai nghe. Từ bên trong, tiếng người trò chuyện rôm rả giữa lúc đang làm việc, tiếng xoong chảo, tiếng bát đĩa va vào nhau vọng tới.

... Bếp!

Thế rồi từ tâm trạng vô cùng buồn bã, tôi bỗng cảm thấy thật vui. Tôi ôm đầu và khẽ cười. Đứng dậy phủi váy, tôi sải chân bước về phía nhà Tanabe, nơi hôm nay tôi đã định quay về.

Chúa Trời ơi, hãy cho con vượt qua tất cả những chuyện này.

Chú thích 7. Một loại chiếu Nhật, được đan bằng cói.

KITCHEN

Yoshimoto Banana

Chương 5

Chương 5 -

Mình buồn ngủ. Tôi thông báo như vậy với Yuichi lúc về tới nhà Tanabe rồi lập tức trèo lên giường đi ngủ.

M

Một ngày mệt phờ. Tuy nhiên, nhờ khóc được một trận ra trò nên tôi thấy mình nhẹ nhõm hơn, cơn ngủ êm ái cũng vừa trườn tới.

“Ối trời, ngủ thật rồi!” Tôi cảm thấy như giọng nói của Yuichi văng vẳng đâu đó trong óc lúc cậu ta vào bếp uống trà.

Tôi mơ.

Tôi thấy mình đang kì cọ bồn rửa bát trên cái bệ bếp trong căn phòng mà tôi vừa dọn sạch sẽ hôm nay.

Tôi nhớ cái gì nhất nhỉ? Có lẽ là cái màu ô-liu của sàn nhà... Cái màu mà lúc còn ở đó tôi đã từng ghét cay ghét đắng, thế mà khi xa rồi, tôi lại thấy yêu quý nó xiết bao.

Cảnh tôi mơ thấy là khi việc chuẩn bị chuyển nhà đã xong xuôi, chạn bát và bàn bếp sạch trơn, không còn lại thứ gì. Trên thực tế thì việc dọn dẹp ấy tôi đã làm từ lâu lắm rồi.

Đột nhiên tôi nhận thấy Yuichi ở đằng sau, đang cầm chiếc giẻ và lau hộ tôi sàn bếp. Yuichi đã làm giúp tôi một công việc khá nặng nhọc.

- Mình nghỉ uống trà một chút đi. - Tôi nói.

Căn phòng chẳng có gì, nên giọng nói của tôi nghe rất vang vọng. Tôi cảm thấy căn phòng lúc ấy thật rộng, cực kỳ rộng.

- Ừ. - Yuichi ngẩng mặt lên.

Cậu ta đâu cần phải kì cọ đến vã mồ hôi cái sàn bếp trong nhà người khác, lại là ngôi nhà sắp phải chuyển đi như thế cơ chứ... tôi nghĩ. Đúng là cái kiểu của cậu ta.

- Đây là bếp nhà cậu đấy à?

Yuichi ngồi lên chiếc đệm lót trải trên sàn, vừa uống trà trong chiếc cốc to mà tôi đem tới (tôi phải pha vào cốc to vì bộ tách trà tôi đã cất đi mất rồi), vừa nói.

- Hồi trước chắc nó tuyệt lắm nhỉ!

- Ừ, đúng thế. - Tôi đáp.

Còn tôi, tôi uống trà bằng cách dùng hai bàn tay đỡ lấy chiếc tách-trà-bát-cơm, hệt như đang thưởng thức Trà đạo vậy.

Không gian tĩnh mịch như trong lồng kính. Tôi ngẩng lên nhìn bức tường, trên đó chỉ còn lại dấu vết của chiếc đồng hồ.

- Mấy giờ rồi? - Tôi hỏi.

- Chắc là nửa đêm rồi. - Yuichi đáp.

- Tại sao?

- Vì bên ngoài vừa tối vừa yên tĩnh.

- Vậy ra mình là kẻ chạy làng quịt tiền nhà à? - Tôi đùa.

- Mình quay lại chuyện lúc nãy nhé. - Yuichi nói. - Cậu định rời nhà mình đúng không? Không được đi đâu đấy.

Làm gì có chuyện lúc nãy nhỉ? Tôi ngạc nhiên nhìn Yuichi.

- Có thể cậu cho rằng mình cũng giống như Eriko, chỉ sống bằng những ý tưởng tức thời, nhưng việc bảo cậu tới nhà mình là một quyết định hoàn toàn có suy nghĩ chín chắn. Bà lúc nào cũng lo cho cậu, vả lại, người hiểu cậu nhất, có lẽ chính là mình. Nhưng, mình biết, cậu sẽ ra đi một khi lấy lại tinh thần, lấy lại tinh thần một cách thực sự ấy, cho dù mình và Eriko có ra sức can ngăn đi nữa. Chỉ có điều lúc này thì chưa được. Vì cậu chẳng còn người thân nào để bảo cho cậu biết là không được, nên mình thay mặt họ làm chuyện đó. Và những đồng tiền vô bổ mà mẹ mình kiếm được là để dùng cho những lúc như thế này. Chứ không phải chỉ để mua máy xay hoa quả đâu. - Cậu ta cười. - Cậu cứ ở lại nhà mình đi. Đừng có sốt ruột.

Cậu ta nhìn thẳng vào mắt tôi, bình thản nói từng lời rành rọt, với một thành ý như thể đang thuyết phục một kẻ phạm tội giết người ra đầu thú.

Tôi gật đầu.

-... Thôi nào, phải quay lại công việc cọ sàn bếp thôi. - Cậu ta nói.

Tôi cũng đứng lên và mang mọi thứ đi rửa.

Tôi nghe thấy tiếng hát khe khẽ của Yuichi lẫn vào tiếng nước lúc tôi đang rửa cốc.

Anh neo thuyền thật khéo, Vào nơi mũi đất xa, Sợ sẽ làm tan mất, Mặt nước, bóng trăng ngà.

- Ồ, mình cũng biết bài này. Tựa đề là gì nhỉ? Mình khá thích nó. Ai hát ấy nhỉ? - Tôi hỏi Yuichi.

- Xem nào, à, Kikuchi Momoko. Thật sâu lắng phải không! - Yuichi cười.

- Ừ, thật sâu lắng!

Tôi cọ bồn rửa bát, còn Yuichi cọ sàn bếp, hai chúng tôi vừa kì cọ vừa đồng thanh tiếp tục ngân nga bài hát. Giữa đêm khuya, tiếng hát của chúng tôi vang lên khắp gian bếp tĩnh mịch, thật là vui.

- Mình thích nhất đoạn này.

Nói rồi tôi bắt đầu hát phần đầu của đoạn thứ hai.

Kìa ngọn đèn trên biển Đang lấp loáng xa xa Như nắng qua kẽ lá Rọi vào đêm hai ta Hai chúng tôi như hai đứa trẻ, ríu rít hát đi hát lại rất to bài hát.

Kìa ngọn đèn trên biển Đang lấp loáng xa xa Như nắng qua kẽ lá Rọi vào đêm hai ta...

Bỗng dưng tôi buột miệng.

- Chết, chúng mình hát to thế này, bà đang ngủ ở phòng bên sẽ thức dậy mất.

Chết thật, tôi thầm nghĩ. Nói rồi tôi mới nghĩ ra.

Yuichi thì hình như bối rối hơn, cậu ta vẫn xây lưng về phía tôi, đôi tay đang kì cọ bỗng dừng hẳn lại. Rồi cậu ta quay lại nhìn tôi, đôi mắt đầy vẻ khó xử.

Tôi chẳng biết phải làm sao, bèn nở một nụ cười chữa thẹn.

Cậu con trai mà cô Eriko đã nuôi nấng bằng thứ tình yêu dịu dàng ấy, vào những lúc như thế này, bỗng thoắt biến thành một trang vương tử.

- Dọn dẹp ở đây xong, trên đường về nhà, chúng mình ghé qua cái quán cóc trong công viên ăn mì nhé! - Cậu ta đề nghị.

Thế rồi tôi tỉnh giấc.

Trên chiếc sofa, ở nhà Tanabe, vào lúc nửa đêm... Đáng lẽ mình không nên làm cái việc không phải thói quen của mình là đi ngủ sớm như thế này. Một giấc mơ kỳ lạ... Tôi vừa nghĩ như vậy vừa đi vào bếp uống nước. Chẳng hiểu sao tôi thấy lòng mình cô quạnh. Cô Eriko vẫn chưa về. Hai giờ sáng.

Những cảm xúc của giấc mơ vẫn hiển hiện trong tâm trí. Tôi vừa lắng nghe tiếng nước bắn vào chiếc bồn rửa bát bằng sắt không gỉ vừa mơ màng nghĩ, hay là bây giờ mình sẽ đi cọ bồn rửa bát.

Đêm cô độc và tĩnh lặng, tới mức có thể nghe thấy rất sâu trong màng nhĩ thứ âm thanh của những vì sao đang chuyển động trên bầu trời. Một cốc nước đầy. Nước đang thấm dần vào trái tim khô héo của tôi. Trời hơi lạnh. Đôi chân trần trong chiếc dép đi trong nhà của tôi đang khẽ run lên.

- Chúc một buổi tối tốt lành. - Yuichi bất chợt tiến đến đằng sau làm tôi giật nảy mình.

- Sao vậy? - Tôi quay lại.

- Mình chợt tỉnh giấc, tự nhiên thấy đói bụng... định nấu ít mì ăn...

Khác hẳn trong giấc mơ, Yuichi của hiện thực đang rối bù và nói với một bộ mặt ngái ngủ xấu xí.

- Mình sẽ nấu cho, cậu ngồi đó đi. Ngồi lên chiếc ghế sofa của mình ấy.

Còn tôi đang đáp lại lời cậu ta với một khuôn mặt cũng chẳng đẹp đẽ gì vì đã khóc đến sưng vù cả hai mắt.

- Ờ, mình sẽ ngồi lên ghế sofa của cậu.

Nói rồi cậu ta lảo đảo đặt mình lên chiếc ghế.

Tôi mở tủ lạnh. Bên trên là cái bóng đèn đang nổi bồng bềnh trong bóng tối của căn phòng nhỏ. Tôi thái rau. Trong gian bếp mà tôi vô cùng yêu quý này. Tôi bất giác nghĩ, sao lại là mì, thật là một sự ngẫu nhiên kỳ lạ. Rồi vẫn quay lưng lại Yuichi, tôi định sẽ đùa cậu ta một chút.

- Trong giấc mơ của mình, cậu cũng nói đến mì đấy.

Nhưng chẳng có phản ứng nào cả. Hay là cậu ta ngủ mất rồi, nghĩ vậy tôi quay đầu lại, thì thấy Yuichi đang trố mắt nhìn tôi, kinh ngạc

và ngơ ngác.

- Không lẽ nào lại thế? - Tôi thốt lên.

Yuichi nói như lẩm bẩm một mình.

- Có phải, cái sàn bếp, ở nhà cũ của cậu, là màu ô-liu đúng không? À, không phải mình đố cậu đâu!

Có điều gì đó thật khác thường ở đây, nhưng rồi tôi cũng tự mình lý giải được.

- Ban nãy, cảm ơn cậu đã cọ sàn bếp hộ mình. - Tôi nói.

Có lẽ vì con gái luôn dễ dàng hơn trong việc chấp nhận những chuyện như thế này.

- Mình tỉnh hẳn rồi. - Cậu ta nói vậy, nhưng xem chừng vẫn ấm ức vì sự vỡ vạc muộn mằn của mình nên tiếp tục. - Giá mà có ai đó pha hộ mình ít trà vào cái gì đó không phải là cái tách nhỉ!

Cậu ta cười.

- Tự pha lấy đi! - Tôi đáp trả.

- À, phải rồi. Mình sẽ đi xay nước hoa quả! Cậu cũng uống chứ?

- Ừ.

Yuichi mở tủ lạnh lấy nho và vui vẻ lôi chiếc máy xay từ trong hộp ra.

Tôi đứng đó, trong căn bếp giữa đêm khuya, vừa luộc mì vừa lắng nghe âm thanh của chiếc máy xay ầm ĩ đang làm nước nho cho hai chúng tôi.

Giống như một sự việc gì đó thật ghê gớm, mà cũng như một sự việc chẳng đáng gì cả. Lại vừa như một kì tích, mà lại chẳng khác nào một lẽ đương nhiên.

Tôi đành cất vào lòng niềm cảm động mỏng manh chỉ chực tan biến đi mỗi khi định diễn tả thành lời. Phía trước còn dài. Và nào ai biết được, rồi một ngày nào đó, trong vòng quay không nghỉ của ngày và đêm, khoảnh khắc này sẽ lại chẳng biến thành một giấc mơ.

- Làm phụ nữ cũng khổ lắm cháu ạ.

Cô Eriko bỗng đường đột nói với tôi như vậy vào một buổi chiều hôm.

Nghe cô nói vậy, tôi rời mắt khỏi cuốn tạp chí đang đọc, ngẩng mặt lên hỏi lại: Sao hả cô? Bà mẹ xinh đẹp đang tranh thủ tưới nước cho lũ cây bên bậu cửa trước lúc đi làm.

- Cô chợt muốn nói với Mikage vì cô xem chừng Mikage rất có tương lai. Điều này cô biết được trong thời gian cô còn đang nuôi Yuichi bé tí. Thật ra thì có nhiều cay đắng lắm. Nếu thực sự muốn một mình tự lập thì rất nên nuôi dưỡng một thứ gì đó. Như là một đứa con hay là lũ cây cảnh này này. Lúc đó, mình sẽ nhận ra giới hạn của mình. Bởi đó chính là sự khởi đầu cháu ạ.

Cô đang nói về triết lý nhân sinh của đời mình với giọng điệu nghe như hát.

- Nhiều cay đắng, vất vả lắm phải không cô.

Tôi xúc động nói.

- Ừ, cuộc đời mà. Chỉ có điều, cô vẫn nghĩ, nếu cuộc đời người ta không thực sự đi đến chỗ hoàn toàn tuyệt vọng, nếu từ đó người ta

không thực sự nhận ra đâu là thứ mà mình không thể vứt bỏ, thì người ta sẽ lớn lên mà chẳng hiểu niềm vui thực sự là gì cả. Cô thấy mình đã thật may mắn. - Cô nói.

Mái tóc thả xuống ngang vai lòa xòa xao động. Chắc hẳn cô đã phải trải qua những ngày không sao kể xiết, những chuyện tồi tệ và con đường trước mặt gian khó, cheo leo tới mức chẳng dám nhìn lên. Ngay cả tình yêu cũng không thể cứu rỗi được tất cả. Mặc dầu vậy, lọt thỏm trong ánh hoàng hôn, con người ấy vẫn đang tưới nước cho đám cây cỏ bằng đôi bàn tay thon thả của mình. Ngập tràn là thứ ánh sáng dịu nhẹ đang bừng lên như sắp tạo thành chiếc cầu vồng giữa dòng nước trong suốt.

- Có lẽ cháu hiểu. - Tôi nói.

- Cô rất mến tấm lòng chân thật của Mikage. Bà cháu chắc hẳn là một người rất tuyệt vời, phải không! - Mẹ-người-ấy hỏi tôi.

- Niềm tự hào của cháu đấy ạ. - Tôi cười.

- Cháu thật may mắn đấy.

Cô cười, lưng vẫn quay về phía tôi.

Kể cả nơi này nữa, tôi cũng không thể ở lại mãi được, quay lại với cuốn tạp chí, tôi thầm nghĩ. Có thể điều ấy thật khó khăn, có thể nó làm tôi hơi choáng váng, nhưng không thể nào khác được.

Một ngày nào đó, rồi tôi sẽ thấy da diết nhớ nơi này từ một phương trời khác?

Hay sẽ có một ngày, tôi lại được trở về đứng trong căn bếp ấy?

Nhưng dù sao thì lúc này đây, tôi vẫn đang ở cùng với bà mẹ giỏi giang và cậu con trai có đôi mắt thật hiền. Như thế là đủ.

Rồi sẽ có biết bao nhiêu chuyện khi tôi lớn hơn, sẽ bao lần nữa tôi suy sụp, như chìm sâu xuống đáy vực. Sẽ bao lần nữa tôi khốn đốn, nhưng sẽ là ngần ấy lần tôi trở về. Tôi sẽ không đầu hàng. Tôi sẽ không buông tay.

Bếp trong những giấc mơ.

Có lẽ tôi đã có rất nhiều, rất nhiều những căn bếp như thế. Trong tim mình, hoặc trong thực tại. Hoặc ở một nơi rất xa mà tôi sẽ tới. Căn bếp chỉ có một mình tôi, hay có rất nhiều người nữa, hay chỉ có hai người. Chắc chắn, tôi sẽ có rất nhiều, ở tất cả những nơi mà tôi sống.